

sis homes d'armes en constituïen la guarnició

per SALVADOR REDÓ

«El dit castell de Querol no ha menester forniment de viandes que lo senyor rei hi meta (posa), car los homes del dit lloc hi meten (posen) llur vianda».

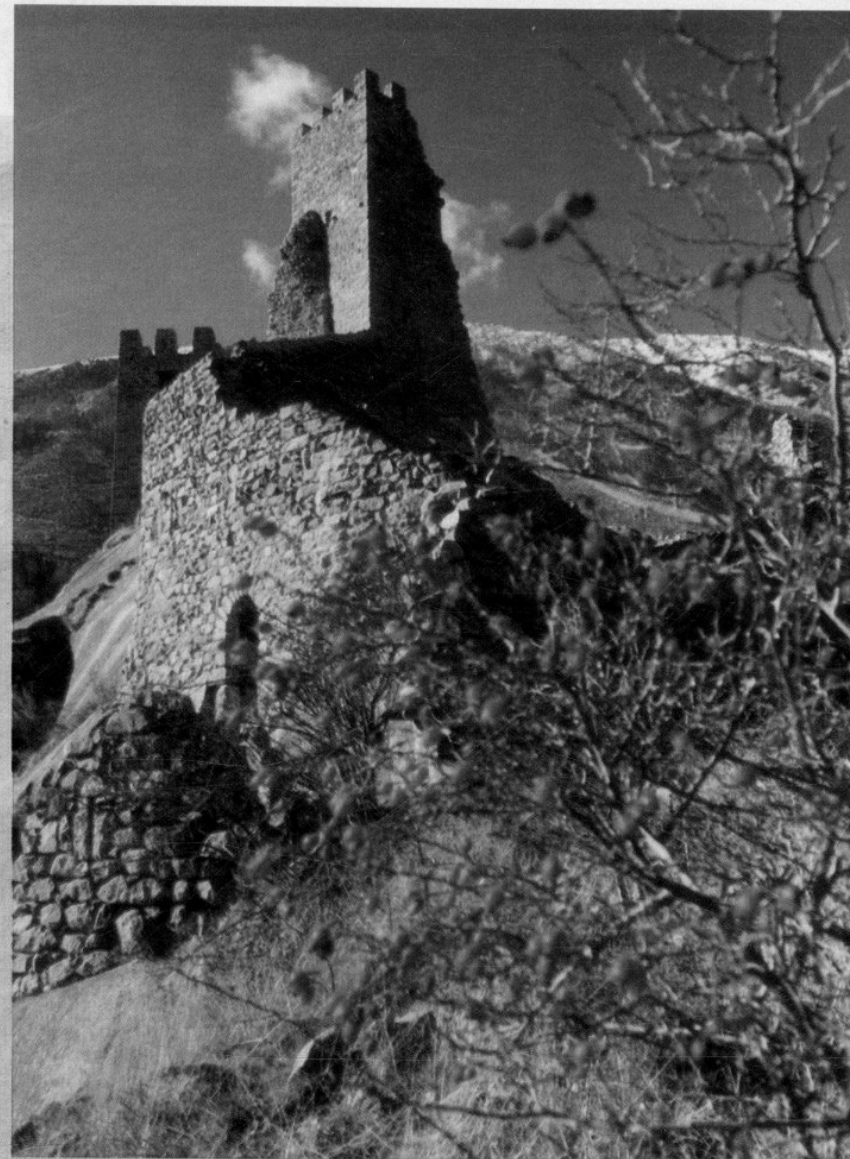
Peça important en la xarxa de defenses del nord de Catalunya, el castell de Querol gaudeix de respecte i fama entre els ceretans. Situat a l'Alta Cerdanya, aquella part de Catalunya que el rei espanyol Felip IV es va vendre al monarca francès Lluís XIII, *el dels Tres Mosqueters*, és una mostra palpable i indiscutible del que va ser l'autoritat catalana.

Querol, Porté i Puigcerdà, els tres baluards, treballaven de manera conjunta per aturar les armes del comte d'Armanyac, que guerrejava pel seu compte algunes vegades, i per compte de París d'altres. Senyals de foc, de fum, i després amb el canó, configuraven l'alfabet d'alerta entre les diverses fortaleses,

les seves guarnicions i la gent de la rodalia.

Sis homes d'armes fixes constituïen l'escassa guarnició del castell de Querol. Aquest nombre reduït servia només per mantenir com qui diu la instal·lació; a l'hora de fer la guerra ja s'hi afegien els pobletans de la seva jurisdicció. Aquesta era una obligació que s'havia de complir sense excusa perquè tothom, dins el clos del castell, tenia un lloc per omplir i sabia què havia de fer. La norma era seguida estrictament, i així s'havia de fer per poder conservar el nombre suficient de població en les zones de frontera.

Indret de límits, de terres cobrejades i en lluita freqüent amb els veïns del nord, l'Alta Cerdanya, i per extensió gran part de la comarca, restava pendent del que deien i feien els de Querol. Del seu comportament en depenia el pas cap a Puigcerdà, la vila i capital de tota la Cerdanya, Alta, Mitjana i Baixa.



SALVADOR REDÓ

En un inventari supervisat pel governador del castell de Puigcerdà, Antoni Pasqual, l'any 1369, es va registrar l'estoc de 2.450 fletxes en bon estat que els homes de Querol tenien a punt per llançar contra els veïns de la Flor de Lis, tan bon punt ensenyessin el nas.

Ara, una torre, un tros i uns quants murs mig dempeus, mig enrunats, ens assenyalen l'indret on els *miles* i el *populus* catalans havien viscut i treballat, estimat, criat i menjat, on havien mort, vençut i combatut, sempre a l'aguait dels torracollons del nord.